

Mamma

Jag sitter står brevid dig och tittar på dig när du blundar.

Dina tårar rinner sakta nerför din kind och du kramar hårt om min bruna enögda kanin som jag fick när jag föddes.

Jag hör dig viska mitt namn svagt , du ber mig att komma tillbaka till livet , du ber om förlåtelse att du inte såg hur dåligt jag mådde.

Du sätter dig ner på huk och gräver ner ditt ansikte i min kanins brunmörka mage.

Du gråter , du darrar.

Du skriker förlåt , de sista du säger fast med viskande ord innan du gömmer ditt ansikte igen är " Jag älskar dig "

Jag sätter mig på huk och lägger min hand på din rygg.

Jag säger : " Mamma , jag mår bra. Jag har inte ont någonstans längre.

Jag är helt frisk! Jag behövde komma bort. Det gjorde mig hel igen.

Mamma snälla , gråt inte. Jag finns här brevid dig hela tiden. Jag är inte borta , jag finns här. Be inte om förlåtelse mamma , du fanns där för mig varje dag. Du kramade om mig och sa , allt ordnar sig.

Men det gjorde det inte , jag blev för svag och orkade inte hålla emot längre.

Men det är inte ditt fel , det var bara min tur att dö.

Att försvinna fån livet , men inte försvinna från dig.

Jag finns i ditt hjärta , och jag älskar dig. "

Du blev tyst , jag hörde dina tunga andetag.

Sen ställde du dig upp. Du log.

Du sa " Tack "

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren missan13 med Poeter.se id #18055 innehar upphovsrätten